

רחל מרחלת על כל העולם

אוהב־חיים אמיתי

חתונת השנה תהיה, ללא ספק, זו שיערכו ראשי-הממשלה יצחק רבין ואשר תו לאה, לבנם הצעיר יובל, אשר לוקח לו לאשה את אילת סניור, בתם של בתיה ובוריס סניור, מי שהיה ממקימי חיל-האוויר.

החתונה המדוברת הנ"ל תתרחש, בהתאם לכל התחזיות והציפיות, בל"ג בעומר הבא עלינו לטובה, בחצר ביתה של מישפחת סניור שבכפר-שמריהו. אבל דעו לכם, שגם זו לא תהיה מסיבה גדולה עם כל המדינה, אלא רק ארוחת-צהריים לחוג הידידים הקרובים — וזה כבר חידוש מרענן. מכל מקום, הזוג הצעיר הזה הוא, לשם שינוי, צעיר באמת. יובל עדיין הוא בסך הכל בן 21 ומשרת בצה"ל כקצין-שירותן ואילו אשתו המיניוורת, אילת התינונית, סיימה לאימכר את שירותה הצבאי. המעניין ביותר בכל הסיפור הוא, שאילת היא חברתו הראשונה של יובל, דבר שמוכיח מאד מה שקרה להורים שלו. כי כמו שראש-ממשלתנו יודע בביישנותו, לאה — גם התחתנה איתו, כך גם יובל, שהוא ביישן ומופנם בדיוק כמו אבא. הוא הכיר את אילת לפני שנה, והחליט שזוהי זה. ואם הם מתחילים בדיוק כמו ההורים, לא נוותר אלא לחכות ולראות מה יהיה בהמשך.

תקציב בלתי-צפוי לחלוטין. אבל רק שלא תחשבו, חסידות-החלילה, שמכל המיבחר העצום שעמד לרשותו, הצליח יאשה הנואש למצוא מישגי שתקלע לטעמו, המוגדר עליידו כ"משוכח ואיכור תני". לאחר שערב שיבעת מדוריה-היכרות עם כל המחפשות-מוצאות שמיהרו להתר לבש עליו, בחר דווקא באחת שלא צילצלה אליו לתוכנית. הלא היא ידידת-משכבר העיתונאית עדה הוז, שגם היא גרושה פלוס שניים ואהבת-חיים אמיתית. מאו גיראו השניים בצוותא בכל הודמנות חגיגות, ביום ובליל, ועד מהרה גודע לי שיאשה הצליח, בעצם, לצוד שתי ציפורים במכה: גם את עדה, וגם הצליח לשכנע אותה לכתוב יחד איתו ספר שהוא מתכוון לכתוב על אורני גרי.

ולפי הסיפורים ששמעתי בתור דוגמה, אוכל להבטיח לכם שילקוט-הכתובים המקורי יחוויר עלייד הספר הזה. איפרופו, למי שמתעניין מה התחדש בשטח הרומנטי אצל מכופף-הבגנות הבינלאומי שלנו, עידך כן אותי יאשה ואמר, שמאו אורני גרי — דסקן היפה, לא היתה למיסטר-טלקיזיס שום פרשה רצינית בחייו. להיפך, אורי שומר על קשר טלפוני מתמיד עם החברה-לשעבר שלו, ומתקשר אליה ממש מכל מקום בעולם. בבקשה.

מיודענו, האמרגן והמומחה לריפוי ליקויי דיבור, יאשה כץ, שהוא גרוש פלוס שניים ועוד כוחו במותניו, החליט לחפש לו חברה חדשה באמצעות התוכנית — אבל מצד שני, כך מיהר להצטק בפניו, הוא לא ידע בכלל שמתלפנות לשם כל-כך הרבה. זה שהוא יזכה במיתקפה חזיתית של תלפונים מנעוהו משוחררות ואהבות-חיים בדיוק כמוהו, היה ברור כבר מההתחלה. אולם העסק הגיע במהרה למימדים כאלה, שיאשה פשוט מצא את עצמו בצרות. מרוב נימוס הוא הבטיח להתקשר, אי-שית, אל כל אחת מהמחפשות שטרחה והשאירה את מיספר-הטלפון שלה. ואז הוא גילה גם שהוא בצרות עם חשבון-הטלפון שלו. "אבל מה אני יכול לעשות?" אמר לי יאשה בגילוי-לב ראוי-להערצה. "יש לי אופי כזה — תמיד אני חושש שאפסיד משהו".

ובדיוק בגלל הפחד הזה הוא ישב ימים ולילות וחייג, וחייג, ופגש ונפגש, עד שכל החברים שלו כבר הכתירו אותו כמלך-הפגישות-העיוורות. כי מי שדווקא כן נהנו מן העניין היו אותם חברים שלו, שקיבלו ממנו במתנה את כל הטלפונים (אחרי סלקציה). שלא לדבר על מיסרד-התיקשורת, שזכה באותו חודש באיזון

מי מכס ששמעו, במיקרה, את אחת התוכניות האחרונות של גלריית-המחפשים הפופולרית גבר ואשה, המשודרת בגלריית צה"ל, נהנה בודאי כמנוני, לשמוע כיצד מארח מנחה התוכנית, מני פאר, אובי ייקט מעניין שכינה את עצמו יעקוב, והשמיע דיעות ליברליות בצורות של אוהב-חיים אמיתי.

ובכן, הרשו לי לגלות לכם סוד קטן: המשוחרר המוצהר הוזה לא היה אלא

עדה-הוז ויאשה כ"ץ
לא בלי סלקציה

נישואין

במישפחת וייצמן

רק מריחים קצת את ל"ג בעומר באוויר, וכבר יודעים שיומי-החתונות המסורתי הזה לא יישאר יבש גם השנה. כי הפעם יש לי בשבילכם שתי חתונות, אבל צמרתיות על אמת, שיעניקו ליום הזה משמעות רחבה הרבה יותר.

הזוג השני שייכנס לחופה הוא אותו יום מורכב ממיכל וייצמן, בתו של האלוף (מיל.) עזר וייצמן, ודובי בנו של אברהם יפה המנוח, שהיה אף הוא טייס בתפקיד בכיר בחיל-האוויר.

מיכל, שהיא חתיכה רצינית למדי, שירתה כחילית בחיל-האוויר, שם הכירה את דובי הטייס. בין השניים המריאה לה אהבה במהירות על-יקולית, ובקושי גונב משהו לאוזניים הרגישות שלנו. למרות שהיא נמשכת לה כבר שנתיים תמימות, מיכל היתה מוכנה לגלות לי רק שזה בכלל לא הולך להיות טוֹחֵץ ממלכת, כמו שזוהי שודאי חשבתם, אלא זה יהיה טאראם יחסי מאד, בחוג מישפחתי מורחב, כי היא "בהחלט לא מוכנה למכור את עצמה לכל המדינה". וזה כבר מעניין לשמוע מנצר למישפחת וייצמן, סטודנטית שנה ראשונה בקולטות לספרות-עברית ולי-תיאטרון באוניברסיטת תל-אביב.

מי שמבטט אף מהשידוך האווירי הוא אבא של מיכל, עזר, שידידיו יודעים לספר כי הוא רק חושש שבלסוף ייאלץ לקרוא לנכד שלו אברהם יפה, וזה יוכיח לו קצת חבר שלו לליכוד, שאיתו הוא לא חי הכי הכי בשלום.

התפוח הפתיע

גם זה קורה במדינה הזאת, שהתפוח נופל כליכך רחוק מהעץ, עד שפשוט קשה להאמין שזאת מישפחה אחת.

בקיבוץ, פגשתי השבוע את יוסף רבינוביץ, בן-זקוניו של האיש אשר על אוצר המדינה, ואני מוכרחה להודות שהברנש הזה הוא ממש נגטיב של האבא שלו.

קודם כל, מבחינה חיצונית, מדובר כאן בג'ינג'י לוחט, מתולתל פלוס שפם, מה שלא מפריע לו לחיך כל הזמן כאילו הוא בטוח שהוא שארמאנטי. בניגוד לאבא המפורסם שלו, הוא גם גבוה, וגם זה פלוס, וכשהוא מעיף מבט, אז זה מבט מרוכז.

אמרתי לכם שהתפוח קיבל פה שוונג רחוק מאד מהעץ, לכיוון מערב, אבל מערב או לא מערב, דרום-אפריקה זה בטח. כי יוסף חזר משם רק לפני זמן קצר. אחרי שהשתחרר מצה"ל עבד עם להקות-קצב בתור טכנאי-קול, ואחר-כך נסע. רק אל תשאלו איוה פאניקה היתה פה. חצי-מדינה הימרה על כך שהבן של רבינוביץ יורד, ורק האבא אמר לכולם שיוסל'ה רק בטיול, והוא עוד יחזור. זה גם קרה באמת. למרות שיוסל'ה סיפר לי, שהוא כבר כמעט התחיל לעבוד שם בתור טכנאי-קול בתיאטרון הלאומי

של דרום-אפריקה. עכשיו, כשהוא כאן, הוא התחיל לטוסק בהרכבת מערכות אוזקה וטלוויזיה במעגל סגור, כי רק בחור כמוהו יודע מה זה טופ סיקרט. אבל זה עדיין לא סוף-הפסקו. כי בניגוד לאחיו הבכור, דיילי, מעדיף יוסל'ה שלא לעבור קורס דיילים, ולא להתרומם כל שני וחמישי באוויר. הוא, מצידו, מעדיף להישאר צמוד לקרקע, ולא להחמיץ שום אפיוזות מעניינות.

ואם בכל זה לא די בשביל בחור שסגר 23 לפני זמן קצר, הוא גם סיפר לי על הלחץ החדש שלו, שעם קצת אמביציה והשקעה יהפוך במהרה בימינו מציאות מאד. הוא מתכוון לפתוח מועדון תרבותי בנוסח צוותא, למרות שהוא יודע לספר שהעבודה העכשווית שלו גוזלת ממנו כל רגע פנוי. וכששאלתי אותו איך הוא מסביר את העניין, הוא ענה לי כך, ושכחתי יהיה לי טוב אם אני משקרת: "דחילק, אתם? ומי כמוהו יודע! אמת? מה אמרתי לכם? תפוח דליקאטס."

יוסל'ה רבינוביץ
לא ממשכורת אחת

מעוף לעוף

באותו עין

אחד הרומנים הסוערים ביותר בעיר, בשנתיים האחרונות, הוא ללא ספק זה שהתנהל בין מייק סטורוביץקי, איש יחסי-הציבור של קופל תורס, לבין דורית כהן, שהגוף הדקיק שלה הצליח להוציא לכולם את העיניים.

טוב, אז כמו כל הדברים היפים גם הדבר הזה נגמר, והפעם זה כנראה סופי. כי לרומן הזה היו מיספר פרידות לבקרים וחזרות לערבים. דורית הרגישה שהיא לא יכולה בלי מייק, אשר העלה אותה על דרך המלך. מייק מצידו חש שהצערונות שלו קצת חסרה לו, ובסופו של דבר הרי אהבה התגברה על כל המריבות.

בחזרה

לפעילות

לא, הכנת תערוכת ציורים איננה דבר קל. ומי שאינו מאמין, יכול לשאול את בטין אמיר, ציירת ומשוררת בשפה הערפתית ורעייתו של אהרון אמיר, עורך הריבעון הסיפורי קשת. כי בטין השקיעה בתערוכה האחרונה שלה את כל הגשמה, מה שגרם לה עייפות טוטאלית ורצון על לברות מהחברה.

לפני חודשים אחדים ערכה בטין תערוכה בבית ידידיה, חנה וד"ר משה בן-דוד, הכלכלן העוסק עתה בהקמת חברת-התעופה החדשה של האלוף (מיל.) מנחם הורד. בטין הכינה כליכך הרבה ציורים על גשם ומילחמה, שזה ממש עייף אותה, וגרם לה להינתק מעל החברה הסוערת שלה ולהסי תגר לגמרי באחד הקיבוצים לתקופת-התי-ייחודת ממושכת.

אבל לכל מי שדאג והתגעגע, אני יכולה לבשר שבטין לא החליטה להתנזר, והיא כלל לא חושבת בכיוון. בשבוע שעבר כבר פגשתי בה שוב באירוע חברתי, כשהיא תוססת כרגיל. בטין, שהיא כבר אם לטייס, ולבן נוסף בשירות פעיל בצבא, נראית גם היום כאחותם של ילדיה, ועדיין מהווה אטרקציה על רחבת-הריקודים במסריות. וכששאלתי אותה מניין כישרון-הריקוד הזה, גילתה לי שבילדותה, בלבנון, היא בלטה בכישרון-ריקוד יוצא-דופן, ואפילו קיבלה הצעה מאמרגן ידוע, לצאת לסיבוב-הופעות עם להקת-מחול. שיב שו לה את התוכנית האלה — הוריה, אשר נימנו עם החברה הגבוהה בכירות, ולא השלימו בשום אופן עם כך שבתם תהיה סתם רקדנית.

אז עכשיו, כשהיא ציירת ומשוררת, היא ממספת את עצמה על אהבתה לריקוד רק במסיבות פרטיות. אבל מייד רואים שגם זה אצלה בדם.